

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Iwigbertum Tibure accersitum, in Lateranense patri-
 archium intrusit. Cumq; nullus vel cardinalis, vel epi-
 scopus ex gente ecclesiag; Romana, vt illum ex more be-
 nediceret, adduci posset, Bononiensis, Treuerensis, &
 Mutinensis pseudo episcopi, caeremonijs in eum, Romanis
 Pontificibus adhiberi solitis, sunt abusi. Per solēnia pos-
 modum paschalia, quae proximis sequuta sunt diebus,
 adulterinū Imperatorem antipapa coronauit. Populus
 verò omnis vt regi satisfaceret, ad obsidionē arcis Cre-
 scentij est conuersus. Cepit verò Henricus sedem sibi &
 statiuā militibus apud Capitolium, nō parua parte tunc
 in integrum restitutum: Et Romani rebellionis princi-
 pes, cū Pontificem castello deturbandi munitissimū
 nullam cernerent spem praeberi, clauserunt muris ad vi-
 arum exitus in repagula excitatis. Henricus interim fa-
 milia Corsorum, tunc Roma potentis, quae Gregoriū
 fauebat, adiuuante partem Capitolio subiectarum euerit:
 expugnandaq; Septemsolij arce, maximos adhibuit co-
 natus. Id verò Lucij Septimij Seueri Imperatoris opus,
 reliquiae cuius contra monasterium beati Gregorij cer-
 nuntur, trinos habuit subinuicem suprapositos colu-
 mnarum ordines: quarum inferiores solo inherentes,
 ea erant sublimitate, vt nullis scalis possent superari, nec
 pro sua crassitudine, ferro, igne ve corrumpi. Admonitū
 tamen propius Henricus machinas, & quasdam colu-
 mnas vetustate debiliores mouit, vt sibi timens Rusti-
 cus deditiōem facere cogeretur. Erat verò adhuc opus
 visu speciosum, cū contignationes marmoreis trabibus
 facta, cubacula & triclinia haberent ornatissima. Sed
 quid non potest aui longēua vetustas, & per-
 petuus calorū cursus?

Robertus interea Guiscardus Normannus, harum rerum factus certior, ingentes copias, quas liberando Pontifici comparauit, via Latina deduxit ad Urbem. Hic verò quis fuerit, & vnde venerit, in Normannia sumus exequuti. Henricus, cum id rescisset, ignorantibus tamen Romanis, Urbem ciuibus permisit tutādam: Ipse cum antipapa concessit in Vaticanum: Nec diū moratus, via Cassia magnis itineribus contendit Senas: Nec citius Guiscardus Romana mœnia, quā ille dictam urbem, contigit. Ciues Guiscardo portas clauferunt, magnifica verba praferentes: Se cum suo Pontifice facillē conuenturos, copijs illius opus non esse, rediret in sua: non ingratos se futuros illius obsequijs. Ille autem verbis verba rependit, & cum ab amicis Pontificis, porta Flumentana, inde dicta Flaminia, nūc de Populo, panderetur, per eam ingressus, incendia fecit à Campo Martio, vsque ad sanctum Siluestrum, & Laurentium in Lucina: quæ hodiè vastata cernuntur. Ciues armati se obiecerant: sed non poterant esse pares copijs illius. Ille per Esquilias duxit ad Lateranū, ibi aliquandiu desidens, si fortè à ciuibus liberandi Pontificis mentio fieret. Considerant illi armati ad Capitolium, quam etiam regionem Henrici milites, dum adessent, tenebant statione. Abeuntes autē de more suo, incensam relinquebant Urbem: Quotidiè praelia ad Amphitheatrū. Cum aut ciues nullam pacis facerent mentionē, Guiscardus armatis copijs per mediā Urbē contēdit ad Hadriani molē, demolitōq; muro quē fecerant ciues, eductū Pontificem, secum perduxit in Campaniam: ibique breuē post finijt. Hac est illa vrbis Romæ vastitas, quam non antea Gothi, non Spandali, non Saraceni, sed partes Pontificis fecere Normanni: vt non iam vlla sit species veteris Romæ,

Roma,

Roma, sed umbra quaedam non magna partis: nisi quantum aetate nostra cardinales, excitationis magnificis adibus, eam renouant: quod magis atque magis per singulos dies crebrescit. Per quae tempora Saxones & Sueri, quos Alemannos vocant, colloquium habuere in Orientali Francia de rebus regni: cum & Imperator abesset, & male meritis de summo Pontifice, dudum regno destitutus haberetur: Initoque consilio, Hermannum quendam Lotharingiae ducem, cui nemo aetate illius bellicis in rebus, aut magnitudine opum potuit comparari, regem Romanorum declarauere: dederantque illi Saxones arcem ad oppidum Isleue. Ibi quoniam alium abundat, Imperatorij illum per contumeliam appellauere regem Alliorum. Multa interim praelia inter Conradum ducis Bohemiae fratrem, & Lupoldum marchionem in superiori Bauaria: deinde inter Bauaros & Suerios, iuxta Danubium: ubi Palatini comitis Canonius filius in acie cecidit.

CAPVT XI.

Annus erat post Christum millesimus octingentesimus quintus, cum Henricus ex Italia descendit, synodum indixit Moguntiae: ibique episcopi rebellis Imperatori & suo antipapae, deponendi iudicantur: alij in eorum locum surrogantur. Aderant legati ad alterum Pontificis, ut res legitimum ordinem habere videretur: nonnulli pontificatu dignissimi, illo tamen ordine male ingressi, perueniunt in sedes suas. Imperator descendens per prouincias, quae per absentiam eius longam fuerant innouata, suum in ordinem restituit. Saxonum principes non reluctantur: pacata videbantur omnia, cum marchio Saxoniae Egbertus, Imperatoris propinquus, rebellionem resuscitauit: sed non late illa manifestata.

Aequa